

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ АВСТРАЛІЇ

Цілями міграційної політики Австралії є залучення мігрантів кваліфікація і професійні навички яких відповідають потребам австралійської економіки, активна протидія нелегальній міграції шляхом встановлення більш жорстких вимог в міграційному законодавстві, розвиток принципів культурного різноманіття.

Австралійська міграційна політика в своєму розвитку пройшла еволюцію від практики так званої «білої міграції» до концепції мультикультуризму. Можливо виділити три етапи міграційної політики Австралії в період після Другої Світової: політика асиміляції (1947 – середина 1960-х років,) політика інтеграції (з середини 60-х років – до середини 70-х років) і політика культурного різноманіття і мультикультуризму, яка розпочалася в середині 70-х років та активно розвивається і сьогодні. [1, с. 4]

Законодавчу основу міграційним процесам та організаційного управління ними складають: Закон про громадянство від 2007 року (Australian Citizenship Act 2007 зі змінами і доповненнями), який визначає порядок набуття громадянства Австралії, статус осіб які постійно чи тимчасово перебувають на території країни, Закон про міграцію (Migration Act 1958 зі змінами і доповненнями) в якому закріплено норми, що регламентують порядок встановлення візового режиму для осіб, які перебувають на території держави і не мають статусу громадянина Австралії, визначає підстави ска-

сування виданого дозволу на перебування в країні та депортації осіб. Цим законодавчим актом визначено статус органів та осіб, які задіяні в міграційних процесах, зокрема: профільного департаменту, міграційних агентів. Закріплено загальні норми щодо оскарження рішень про видачу чи відмову у видачі віз спеціальними органами – Трибуналом з питань міграції та Трибуналом у справах біженців. Даний закон доповнювався актами, в яких додатково встановлюються вимоги, які фактично відображають зміни в міграційній політиці Австралії з метою захисту національних інтересів, зокрема Законом про імміграцію – освіта (Immigration (Education) Act 1971) передбачено проведення курсів з англійської мови і питань громадянства для осіб, які мають постійну візу, або тимчасову візу відповідного класу або ж мають намір іммігрувати в Австралію. Законом про імміграцію – оплата навчання (Immigration (Education) Charge Act 1992) передбачено збільшення розміру плати за курси англійської мови з прив'язкою до інфляції. Норми, пов'язані з встановленням певної плати, передбачено й в інших актах, які доповнюють норми Закону про міграцію, зокрема в Законі про міграцію-оплата медичних послуг (Migration (Health Services) Charge Act 1991), Законі про міграцію – оплата послуг з розгляду заяв та супутніх документів щодо надання візи (Migration (Visa Application) Charge Act 1997, Законі про міграцію – спонсорські тарифи (Migration (Sponsorship Fees) Act 2007), Акті про оплату реєстрації міграційного агента (Migration Agents Registration Application Charge Act 1997), Законі про міграцію – оплата за підтвердження візи (Migration (Visa Evidence) Charge Act 2012). Детальну регламентацію порядку імміграції передбачено Правилами міграції (Migration Regulations 1994) в яких закріплено класи та підкласи віз, порядок подачі і розгляду заяви, вимоги яким повинні відповідати заявники, правила застосування бальної системи для відбору претендентів, порядок перевірки поданої заявником інформації, терміни і порядок оскарження рішення прийнятого Департаментом.

На основі аналізу вищезазначеного законодавства можна визначити систему органів, які здійснюють організаційне управління питаннями імміграції. До них належать: Департамент імміграції та прикордонної охорони (Department of Immigration and Border Protection), до повноважень якого входить: розгляд заяв на в'їзд, перебування та роботу в країні, здійснення імміграційного контролю, інтеграція іммігрантів, боротьба з нелегальною міграцією, розвиток міжетнічних відносин і принципів багатокультурного суспільства [2]. Трибунал з питань міграції та Трибунал у справах біженців (Migration Review Tribunal, Refugee Review Tribunal), незалежні органи, які здійснюють перегляд рішень, прийнятих Департаментом щодо відмови у видачі візи чи її скасуванні [3].

На основі австралійського законодавства розробляються міграційні програми, в яких безпосередньо передбачається кількісний розподіл мігрантів в

залежності від напрямку міграції. Так, міграційна програма 2013–2013 року передбачала 190000 місць, що на 5000 місць більше в порівнянні з програмою 2011–2012 років.[4, с.19]

Законодавством передбачено постійні і тимчасові візи за такими основними напрямками міграції: професійна імміграція, бізнес – імміграція, імміграція по лінії возз'єднання сімей, гуманітарна міграція і надання статусу біженця. Кожен із вище зазначених напрямів має свої особливості і відповідні вимоги та встановлені критерії.

Сучасне австралійське законодавство спрямоване на збереження культурного різноманіття і відіграє важливу роль в будівництві майбутнього країни через керовану міграцію. Необхідно наголосити, що міграційне законодавство складне і постійно вдосконалюється шляхом впровадження необхідних важелів, щоб з одного боку залучати в Австралію мігрантів-професіоналів, інвесторів, бізнесменів, а з іншого – не допустити в'їзд на територію країни небажаних категорій мігрантів і тим самим захистити національні інтереси.

Література

1. Законодательство и политика в области интеграции иммигрантов: сборник законодательства, политики и практики 19 государств в области интеграции иммигрантов. – М. : Международная организация по миграции, 2011. – 196 с.

2. Офіційний сайт департаменту [Електронний ресурс]. – Режим одступу: <http://www.immi.gov.au>

3. Офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим одступу: <http://www.mrt-rrt.gov.au>

4. Department of Immigration and Citizenship. Annual Report 2012–2013 // ISSN: 1835–1700 – Canberra. ACT – 490 p.